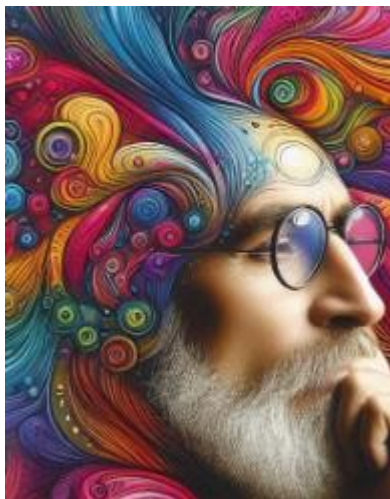

Alma

SunKuWriter
Magazine juni 2025

Filipe Alexandre de Andrade Sá Moura
Filipe@FilipeMoura.com
Sunkuwriter-rörelsen

#SunKuWriter

Tomma nätter,
själen ekar tystnad, tomhet
i mig.

Tankarna virvlar, luften
fångad utan plats, jag
andas tills jag kvävs.

Ingen tid, ingen plats,
väntar i skuggorna,
existerar utan ljus, utan
luft.

I skuggorna av utseende, kamouflerad, är jag målad och verkligen förändrad. Utan
medvetande förlorar jag mig själv i ljudets djupa sinne.

Bryts i bitar, idéer som avdunstar som dimma. Livet flödar, transparent, utan
budbärare... bara jag, med mig själv.

Skuggor viskar hemligheter, den
kalla månen värmer.

Ord dansar tomma, planlöst, utan eko. Lösa bokstäver, utan destination, som
jag: en penna som har glömt hur man skriver drömmar.

Jag skriver utan att läsa, orden dansar i det sönderrivna papprets magi. Ljus
och skugga sammanflätade, hemligheter gömda i bläcket.

Drömmar av bläck, bleknande minnen, suddiga rastlösa idéer. Formlösa
klotter, spår som försvinner i tankens dans.

Minnen som sparats,
återfödda i nuet,
framtiden begravd.

Jag är en spegel utan bild, trasig i själen, utan en reflektion i tiden. När jag ser mig
själv faller jag sönder i reflektionen: en uppenbarelse som upplöses.

Rök dansar i luften,
tankarna snurrar, ekon
mumlar.

Poeten skriver inte, tårar
blir ord, tystnaden talar.

Själen, osynlig för ögat, men känd i hjärtat. Viskar hemligheter
som ingen hör,
För kanske är själen bara ett eko av vad vi är.

På tidens spår springer
jag baklänges leende,
galenskapen blommar.

Jag är vad jag känner, utan mening. Kanske finns det ingen mening alls, bara en
backväxel, en flykt in i tomheten. I tystnaden är orden min tillflyktsort, lösa,
obundna.

Ibland är jag ett förlorat universum, en natt utan stjärnor, en måne som gömmer
sig. Jag flyr in i mörkret, där ingen kan hitta mig, men kanske kommer de att
upptäcka mig.

Mina skrik är inte mina egna, de är ekon av röster som dansar i mitt sinne.
Det tränger igenom tystnaden som ingen hör, men som skriker så högt inom
mig.

Tiden virvlar, inget
förflutet som tynger
ner den, nuet glider
iväg.

Må orden vara vind, utan vingar,
utan destination,
en enda tanke förlorad i oändligheten.

Min skugga lyser upp mig, ett ljus utan detaljer, en flyktig reflektion. Ibland verkar den inte existera, men den är alltid där, dansande i solljuset.

Orden jag inte skriver kväver mig,
de läses inte, men de dansar i mitt sinne. Verser utan rim, i
mitt huvud, utan att tänka.

I nattens tystnad,
ett eko i sinnet dansar,
ord kommer till liv.

Världen är dikten vi drömmer om men inte skriver. Jag lever i ett universum där skrivandet dansar utan ord.

I bokstävernas universum dansar
orden, i kärlek. En sonett är född.

Själen som gråter, på
pianot ekar smärta,
melodi och kärlek.

Tomhet ekar i mitt bröst,
en figur som dansar i mörkret, jag
är en månlös natt.

I själens dunkel har ljuset
förlorat sitt lugn. Endast
din ledstjärna lyser i
melankolin.

Tystnad ropar i folkmassan,
röster ekar utan riktning.
Nattens ord, sanning i
mörkret.

Ord är min hud, bokstäver mitt blod. Papper är universum där jag andas. Utan att skriva är jag tom, jag är ingenting.

I skymningen är jag ljus som dansar, viskningar som omfamnar. Mellan galenskap och existensens tyngd skriver jag oändlighet.

Jag är galningen med pennan,
där fantasin dansar och bryter sig fri.
Papper förtärs, bläck droppar,
brinnande tårar som hjärtat bär.

Utan att skriva är jag en skugga i tiden. Jag stannar, jag stagnerar, där orden dör och tystnaden tynger ner mig. Endast i bokstäver andas jag.

Varje ord är en puls, varje mening
är luften jag andas. Utan dem
smulas jag sönder till tomhet.

Blicken som talar, åren
som går,
Känslor som tynger ner mig.

Tankar som ljuger,
tränger in i blicken, där
jag ibland dör.

I skrivandets ocean, där droppar blir till universum, blir jag skeppsbruten av
texter som sjunger sirensånger. Hypnotiserad sjunker jag in i ändlösa verser.

Min resa är en båt utan hamn, ett skeppsbrott som väljer havet. Att segla är att
leva, att springa i världarnas värld är att drömma.

Jag förbereder bläcket som någon som skärper själen. Mitt blod, mina ord, det
krig jag för i ändlösa meningar. Jag vinner aldrig, men jag fortsätter.

I tankens tomhet finner jag mig själv vilse,

på en plats som inte är mitt skydd.
Bortom det imaginära är tystnaden en vän.

Förlorad i tiden, återfunnen i
rymden, jag snurrar, idéer
kommer och går.

Jag är allt jag känner, men jag tömmer mig själv i lösa ord som dansar runt
och väntar på att bilda meningar... Mening? Kanske bara i kaos.

I tomrummets vidsträckthet, där tanken går förlorad, befinner jag mig
upphängd mellan idéer som dansar i rymden.

Hjärta i tystnad,
i den instängda luften, utan
andetag. Kärlek? Bara i
vinden.

Ord flyr, de dansar i tomrummet. De är inte mina, de är inte dina, de är vindens. I
rytmen av kadens förlorar jag mig själv i orden som upplöses i luften.

Jag är fri, men bunden till friheten, jag
bär på ödet att vara bunden, min egen
olycka, mitt öde.

Bläck från ådrorna,
på tomt papper dansar,
konst föds.

Tankar som flödar som havet, ord som dansar mellan det enkla och det
komplexa. Fraser utan förnuft, men med själ.

Orden dansar i kaoset, krockar och flyr innan jag hinner fånga dem. Jag ber dem om
vingar, men allt de lämnar till mig är tystnad.

I konsten ville jag älska
dig, jag flög genom
fjärran himlar, och till
slut var du här.

Jag flög över själens avgrund och omfamnade fallets galenskap. När jag föll reste jag mig aldrig upp igen. Bara ekot av stöten och svindeln höll mig sällskap.

Ensamhet, sträck ut handen till mig. Du är brodern som föreningen skilde åt, men i själen alltid fanns kvar.

Märken på själen, de
sårar, de drabbar
varelsen. Natten lyser
upp.

I din blick, kärlekens hav. Jag hoppade av båten, jag sjönk bara för att se dig.
Jag simmade, jag simmade och jag kunde inte hitta dig.

Fläckade med bläck, ord dansar i kaos. Tystnad ekar, bitar av mig upplöses.

Jag är tystnadens röst, ett
rop som skrivandet ekar, ett
främmande brus.

Jag stal från ordet vad själen gömde. Jag berövade det dess mening, slet vikten ur det. När jag letade efter dess smärta flydde den som en skugga i solen.

Jag rev ut ord,
hud, känslor som
strömmade ut ur min själ.

Tänkandet är en hammare som slår mot själen. Jag låter det flöda, men före och efter väger tungt. Känslor? De är bara... känslor.

Tankar skingras, moln
korsar den blå himlen, jag
möter min Gud.

Jag är bara en dirigent, bläcket är själen som hålls ut på pappret. Jag är inte säker på om det finns plikter i skrivandet, men jag följer dem, för skrivandet är som att andas.

Ord flyger i luften, de dansar med stjärnor, plim! Månljuset lyser upp kärleken. Att bara vara, observera, skriva... och tystnad uppstår.

Poetens själ, smärta som brinner,
vaknar i livet, envis ångest. Banden
faller bort, andas fritt,
olevda kvävningar, poesi som inspirerar.

Tankens strömmar, ensamma i sitt flöde, leder mig till tomheten i en enda tanke.
Mer ensam än tystnaden själv.

Tom i mig, full av mig. Andas in, andas ut. Cykeln dansar, bröstet sjunger,
tystnaden skriker.

Pennan dansar över papperet, stiger och sjunker, skapar repor som får liv. Flyktiga
ögonblick av varande och känsla, där det som händer betonas.

Jag håller pennan som någon som svingar ett svärd, redo att slita genom
tystnaden. I stundens stillhet tänder jag en cigarett och förbereder mig för ett
nytt slag på det tomma bladet.

Varje ord jag skriver bär med sig raseriet i mitt bröst. Berättelser fångade i
min själ som inte ens papperet kan befria.

Pennan dansar, bläcket flödar, hat
och kärlek, gift till sår.
Den välkomnar eller stöter bort, utan något slut i sikte.

Poeter har alltid rätt, i
kärlek är de rena känslor.
Förnuft? Bara i hjärtat.

Idag lutar jag mig mot orden, jag
skapar en tystnad som vaggar,

Jag somnar i frasens mysighet.

Vid livets vägska!l, där tiden säger adjö, finner vi en oerhörd tomhet. Att ge upp är inte svaghet, det är konsten att flyta med universum.

Längtan är ett förlorat skepp som seglar
på det omöjligas hav. Blind följer jag
begärets vind.

På himlens räls, förenade
i ensamhet, går de.
Hjärtan förgäves.

På resan mot mysteriet avslöjar sig frånvaron av en hemlighet, lika enkel o c h
komplex som en solnedgång som dansar på horisonten.

Ord är ekot av tystnad, som munnen
håller hemlig, men hjärtat ropar ut i
vinden.

I räds!ans svindel, ära
gömd i tystnad, låga utan
eld.

Den trötta pennan,
lämnar tårar i papperet,
bläck som tystar.

I själens tomhet, i
folkmassans tystnad,
ensam och inte ensam.

Endast ord känner till tystnadens tyngd. Jag skrev för dig, men i slutändan
skrev jag för den ensamhet som fanns kvar i mig.

Jag bär ord, lätta verser
på min andedräkt,

poesi flyger.

I ord avslöjar jag hemligheter som själen håller tyst och hjärtat håller. I havet

av tårar,

Jag dyker in i ord, jag hittar mig
själv i djupet.

Jag skriver verser i min
själ, ensamhet som vaggar
mig, företag som inte vill
hålla tyst.

När jag slutade, talade tystnaden.
Penna i hand, tomhet på papper. Ord
flydde, det väsentliga återstod.

Jag springer genom tiden, orden dansar, skrivs utan att stanna. Tiden flyr, men
jag skriver för att fånga den.

Mellan molnen i skrivandets alkemi lever och känner du. Det är först då, med
pennan i handen, som magin uppstår.

Mellan tomhet och ljud förlorar jag mig själv i de ord som hittar mig. Åh, så
ljuvligt ekot av det som skrivs.

I skrivandet förlorar jag mig själv,
i själen finner jag äntligen mig
själv, ord känner.

I avsaknad av ord
omfamnar mörkret mig.
Ordens kraft, ljuset som passerar igenom.

Att känna och inte se,
att titta på det dolda
mysteriet, saker
förvrängda.

I livets kurvor spelar ödet. Ögon korsas, ord kolliderar. Mellan ögonblicket och oändligheten är vi olyckor av oss själva.

I den kalla tystnaden,
själen gråter i vers, hjärtat
fångat.

Ord i kedjor, men ändå flyger de. Skrivna för dem som läser, de sätter hjärtat fritt.

I vindens andetag fryser
blickar tiden, ett evigt
ögonblick.

Tiden är en paradox: man lever och dör i den. Ögonblicket är dock det som undflyr oss.

Skrivandet är att leva utan att
överleva, en sagolik flykt i tillvaron.
Det gömmer sig i tiden,
det hittas i orden.

Kärleken är en flamma,
som värmer och också bränner.
Smärtan stannar kvar i själen.

Förblindad av ord ser jag världen. Jag
skriver ner dem, jag förlorar mig själv i
djupet. Klarhet berusar, djup tystnad.

Stängd i nuet, skrivandet
släpps ut i luften, lugnet
pulserar.

Hur fångar man sorg i ord? Den kan inte skrivas, den kan kännas. Den
gömmar sig i den smärta och ångest som redan upplevts.

I livets hav, det stora blå
hoppet, späds sorgen ut.

Orden väntar, tysta, varken ledsna
eller döda, de lever när vi rör
vid dem.

Känslor i ord, ett universum i ett enda ögonblick.

Ord är som frön i hjärtat, de gror med tiden. Vi letar efter det rätta, men
ögonblicket är flyktigt. I slutändan finns det alltid en tystnad som ropar ut det
som inte sagts.

Röster från oändligheten ekar, rop som väcker. Verkligheten viskar, hör du det?

Känslor är ord, märken som
lämnats i tiden, liv som
registrerats.

I ordens tystnad känner de som
inte läser dem dem inte. Men vi
reser i dem.

Bland dimman,
dansar natt och önskan,
jag mediterar i fjärran.

Att känna är att leva,
sinnena navigerar, själen
vibrerar.

Jag är ensam,
ekot av att jag är ensam,
tystnaden skriker.

I centrum av min
varelse, bitter och
sällsynt, flyter jag, min
ande dyker.

I varandets tystnad stiger ett
ensamt uppdrag upp, ett eko
i tomrummet.

Stjärnorna dansar,
ett moln som snabbt passerar,
allt är förgängligt.

Här är jag, intrasslad i att vara, bara vara. I

mörkret finner jag klarhet,
ju mer skugga, desto mer nykterhet.
Själens dansar i tystnaden.

Jag ser på mig själv, jag
skriver. Komma och
punkt, jag bygger, jag
förstör, jag återföds på
avgrundens rand.
Mitt rop är att bygga igen

Det är jag, bara jag, utan jaget som är alla jag som inte är jag. Mellan allt och
ingenting är jag den förbipasserande vinden.

Jag ser på horisonten och tänker... du är här. Det är sant, du är här. I
gryningens tystnad, vissheten om din existens.

Jag är och jag tänker, jag har glömt... men kanske är glömskan bara en
påminnelse om att allt inte behöver kommas ihåg.

Tunga tankar,
som ett moln som lossar, en
själ som gråter.

Att känna dig är som att dansa med vinden, utan att röra, men med min själ virvlande.

Jag springer, jag springer, jag går vilse. Jag vill bara springa, flyga utan destination. Friheten dansar i mina fotspår.

Skrivandet vibrerar,
bokstäver flyger i den
enorma, dansen av att
säga.

Hur många gånger snubblar hjärtat och insisterar ändå på att dansa? Att tänka är en

märklig handling,
Att vara konstig mot att tänka,
Eller bara att tänka på att vara?

Konstigt är det som omger oss,
osynligt men så tydligt,
konstighet som omfamnar oss.

Att bli beordrad utan vilja, hjärtat i
knutar, själen tyst. Frihet, var hålls
du?

Evigt liv, levande
och bevarat.
Aldrig tomt,
vi bär alltid våra själar, fulla av
minnen.

Jag blandar idéer,
späder ut, separerar,
skapar världar igen.

I skapandets konst är varje dag en ny tom duk. Att skapa, återskapa och skapa igen... det är fantasins oändliga dans!

Skapandet är ett tomrum fullt av världar,

där intet dansar med frånvaron och
fantasin är tystnadens eko.

Ett melankoliskt öde,
en börda som bärs av tiden, ett
andetag utan lindring.

Illusion är livets pensel, sanning är duken. Ju mer vi målar, desto fler vägar
framträder.

Absorberad i tankar, krossad,
söndersliten, återfödd, stärkt.

Tankar dansar, blickar
fångade i tiden, evigt
minne.

Förlorad i rymden, där
rymden är enorm, men jag
saknar mark.

Frånvarande vandrar
jag. Jag letar efter mig
själv i tomrummet, jag
förlorar mig själv i
ekot.

Jag vandrar mellan orden, som någon som dansar med vinden. Jag lutar mig mot
det rätta och i ett andetag släpper jag taget om mig själv.

Mellan fantasi och verklig föreställning finns en flykt. Att flyga med den fulla
känslan av att flyga är den konst som lyfter oss.

Denna vätska som stelnar och rinner utan att spruta ut... ett mysterium som flödar
genom själen.

Att födas och återfödas i varje
ögonblick, tiden gäckar oss, men vi
går vidare.

Jag vandrar i brisen, pulserande liv.

Glädje och missnöje, även
om man är nöjd är det
förgäves. Att leva,
motsägelse.

Själen dansar, skuggan
omfamnar, lätthet och tyngd i full
grace. Varelse som är sol, varelse
som passerar.

Brisen som dansar,
rastlöst sinne möter, ljus som
avancerar.

Ljus som skiner,
en varelse som avslöjar
sig själv, evig. En
reflektion av själen.

Ord som snurrar, tankar som dansar. Det omvända av att tänka är också en
vers.

Ord dansar,
i en vers som förtrollar,
magi stiger.

Sorgsenhet i luften,
frihetens vingar gå,
återvänd i hjärtat.